

De Biststraat

1996 – De Biststraat (pijltje) is een korte zijweg van de Nieuwstraat. Links op de hoek met de Nieuwstraat heb je de stevige woning van Frans Verbraeken met schoenwinkel Taxandria, nu zijn het een aantal studio's geworden met gelijkvloers de winkel The Healthy Store. Op de foto zijn de vroegere werkateliers en opslagplaatsen van Natuursteen Heylen duidelijk zichtbaar. De uitgang naar de De Biststraat staat er net niet op.

Inhoud

De Biststraat

Het zijstraatje naar de Nete

Barbier Jan Verwimp en bakel Mie Knaeps

Gouden bruiloften

De trouw van Josée Hens

Bertha en Frans Verbraeken – Schoenwinkel Taxandria

Als de baren en de linters getrokken zijn

The Healty Store

Plakborden

Anouschka uit de Nieuwstraat

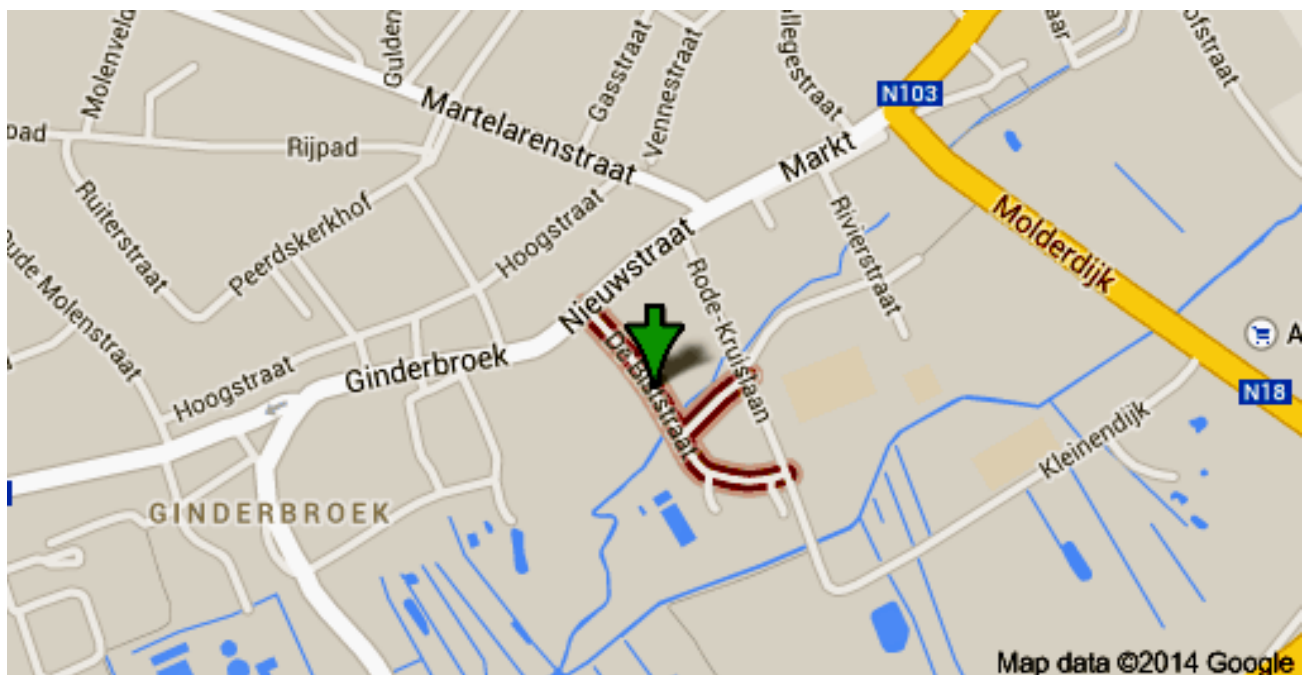
De brug over de Nete

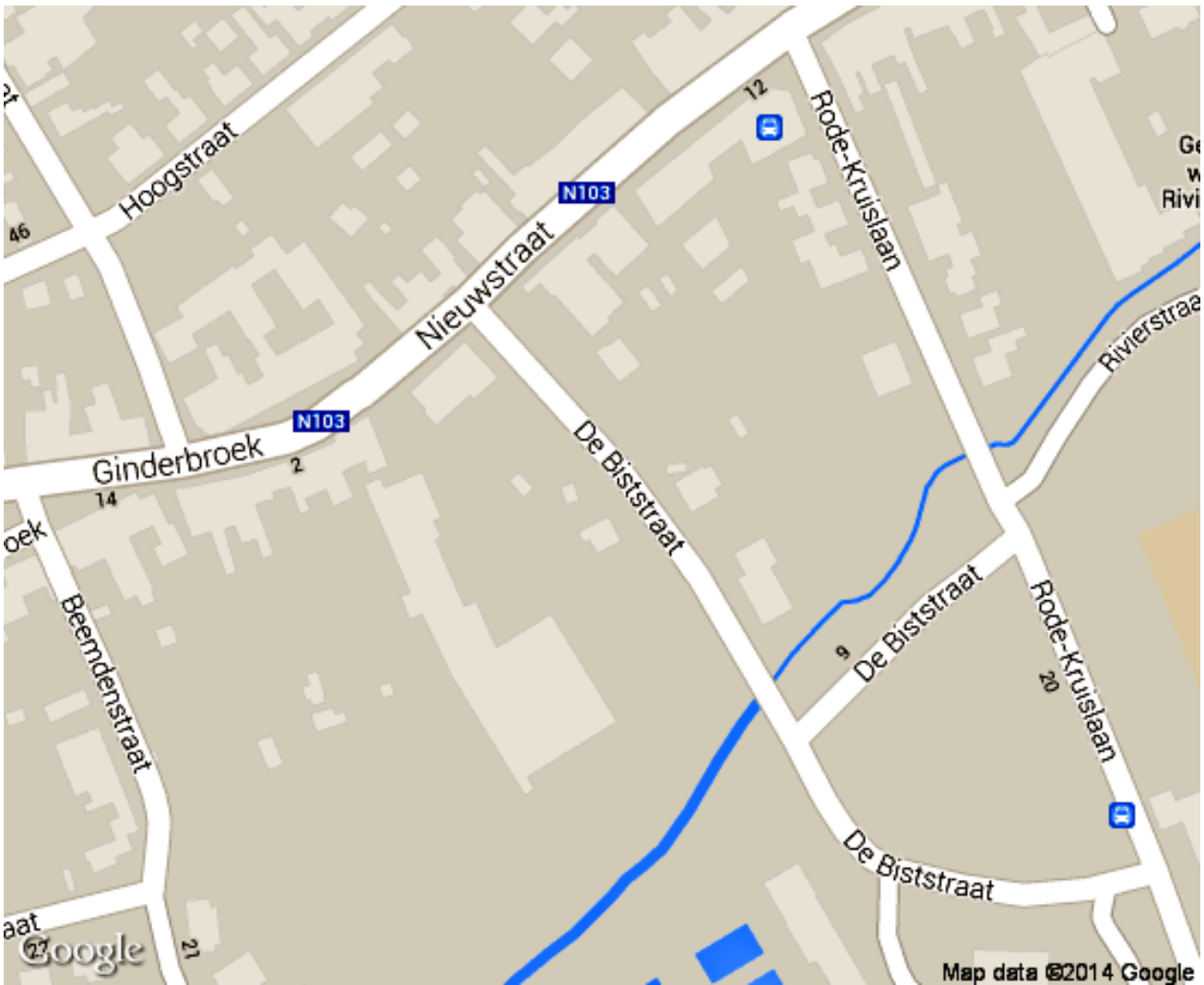
Vissen op de Nete

2010 – Eindelijk sneeuw met Kerstmis

De verwilderde volkstuintjes

Wegenwerken

De naam 'Den Biest' werd al heel lang gebruikt. Men duidde daarmee het gebied aan tussen de Nieuwstraat en de Molse Nete.

1472: ... van enen beemde gheheten De Biest ghelegen ten Broeke

1735: ... een weijde genaemt de biest...

1742: ... specialijk sekeren bempt Den Biest, reenende (grenzende) oost den bempt genaamt den Groote Keyser ...

De Atlas der Buurtwegen, 1844

Op de Atlas der Buurtwegen uit 1844 is Weg nr. 3 de huidige Markt, de Nieuwstraat en de straat Ginderbroek geworden.

Van daaruit lopen verschillende straatjes naar de Mol-Nete met een bruggetje naar de beemden:

Weg nr. 198 de De Biststraat

Weg nr. 188 de Rode Kruislaan

Weg nr. 187 het straatje naast de gemeentelijke magazijnen

Weg nr. 186 de Rivierstraat.

Vroeger kreeg elk paadje naar de Nete de naam van degene die op de hoek met de hoofdweg woonde. Ook de De Biststraat had in de loop der tijden verschillende volkse namen:

Het straatje van barbier Verwimp, die op de hoek met de Nieuwstraat woonde.

Het straatje van de Engelsman naar de toenaam van de zoon van de barbier die zijn intrek had genomen in een woning erachter.

Het straatje van Mie Vos die op de andere hoek van het paadje een winkeltje had.

Later *het straatje van Frans Verbraeken*, die op het perceel van barbier Verwimp een stevige burgerwoning had neergezet.

Het paadje tussen de Nieuwstraat en de Molse Nete was vroeger een gedeelte van het Heipaadje. Maar bij de aanleg van de zwembaden werd het paadje verbreed en verhard en kreeg in 1971 een officiële, kadastrale benaming. De Biest, de oude naam van die plaats, werd toen opgevist en de weg werd de De Biststraat.

Vanwaar de naam De Biest komt, is moeilijk te achterhalen.

Waarschijnlijk betekende het een land met biezen.

Of mogelijk een dorpsplaats rondom een gemeenschappelijke drinkwaterput voor de dieren, waarin biezen groeiden.

Of was het een dialectisch woord van beest?

Buiten het hoekhuis, staan er slechts drie woningen in de De Biststraat.

Het zijstraatje van de Nieuwstraat naar de Nete toe

1925 – H. Doornstoet trekt door de Nieuwstraat, die met wit zand is bestrooid.

De eerste woning op de foto is het winkeltje en de herberg 'In den Vos'. Daarachter loopt een paadje naar de Nete, wat nu de De Biststraat is geworden. Het volgende hoekhuis is dat van barbier Jan Verwimp en Mie Knaeps, de 'bakel' (vroedvrouw) van de buurt.

De herberg 'In den Vos', bestond al in 1885, maar werd toen nog 'In den Valk' genoemd.

Prijskegeling

Op ZONDAG 20 September 1885, bij Fransus Vos, In den Valk, in Genebroek te Moll, om 2 ure namiddag.

Boven de geldprijzen zullen nog 3 eereprijzen te verdienen zijn als volgt: 1ste prijs hooggetal: een vet konijn,

2de prijs hooggetal ½ dozijn eijeren

3de prijs hooggetal een grote schotel rijstpap.

Inzet 50 centiem.

Rond de jaren 1885 en 1886 verschenen een groot aantal annonces in het plaatselijke weekblad Het Annencenblad van Moll, dat bij Franciscus Vos kegelwedstrijden plaats vonden.

Prijskegeling

Op Zondag 15 Augustus 1886, van 2 tot 4 uren namiddag bij Franciscus Vos, in de Valk in Ginderbroek te Moll.

De prijzen bestaan uit twee kanarievogels (mans) met kooi.

In 1899 verkoopt Frans Vos het herberggerief van zijn café en we vermoeden dat het café toen opgedoekt werd.

Bij uitscheiding van Bedrijf.

Uit de hand te koop

Op ZONDAG 23 april 1899 om 1 uur namiddag, zal er bij Frans Vos, In den Valk, Genebroek te Moll, uit de hand verkocht worden tegen comptant geld, alle meubels en herberggerief als stoelen, tafels, banken, schappen, toog, buffet, halve liters, kappers, borrels en al wat er zal voorgebracht worden

Later had Hendri Vos, de zoon van Frans, opnieuw café en dan heet de herberg 'In den Vos', naar hun familienaam.

Henri Vos, huur-
houder in de Nieuwstraat
te Moll, laat aan het publiek weten, dat
hij gedurende het jaar naar Scherpen-
neuveel zal rijden aan civielen prijs.
Verders hoopt hij de gunst van het
publiek te genieten.

HENRI VOS,
Huurhouder, Nieuwstraat, Moll.

Het Annoncenblad van
Moll, 1894

Toen Henri in 1927 stierf, bleven de drie ongetrouwde kinderen er samen wonen. Ze doekten het café op, maar de dochter Marie zette hun winkeltje voort.

De broers Jules en Nand reden met paard en kar en gingen met boter en eieren naar Antwerpen.

De buren gunden die 'arme' sukkelaars ook wel wat en zo had de kruidenierswinkel van Marie Vos toch wat te doen. Meevoelen met de naasten lag toen zeker in het karakter van de mensen.

Als het bliksemde slofte Marie Vos, toen al een oud vrouwtje, met een kommetje wijwater en een palmtak al zegenend rond haar woning.

Dat palmtakje gooide ze daarna in de open haard. Als de rook ervan door de schoorsteen trok, was ze gerust in de goede afloop van het onweer.

Toen Marie Vos omstreeks 1950 overleed, werd de inboedel verkocht. Jos Vanherck moest van zijn vrouw Mia Nuyts er de klok met gewichten gaan kopen, die ze in haar jeugd daar nog had zien hangen.

Het erf werd gedeeltelijk onteigend door de gemeente voor de verbreding van de De Biststraat, het andere gedeelte werd door de familie Conjaerts aangekocht. Sindsdien is dat perceel een lege hoek langs de De Biststraat gebleven.

Barbier Jan Verwimp en bakel Mie Knaeps

Ze woonden op de andere hoek van het binnenpaadje naar de Nete.

Verwimp (1859-1945) was tussen 1900 en 1945 dé barbier van Ginderbroek. Tweemaal in de week zag men hem door het dorp naar zijn klanten gaan met de riem rond zijn hals, een barbiersbekken onder de arm, het opgepoetste waterketeltje in de hand en een blokje Sunlight zeep, de onmisbare aluinsteen en wat klein geld in de zakken van zijn 'floeren' frak. Hij was een van de meest typische figuren van het dorp, steeds met zijn schipperspet op.

De familie van Jan Verwimp bezit drie prachtige foto's waarop Jan zijn pijp vult, aansteekt en rookt.

Barbier Jan Verwimp

Bakel Mie Knaeps

Mie Knaeps (1863-1928) was de vrouw van barbier Jan Verwimp en vandaar dat iedereen haar bijna alleen maar kende als Mie Wimp.

Ze was een vroedvrouw zonder diploma, zoals dat voor de Eerste Wereldoorlog meestal was. In het begin ging ze mee met een andere vrouw die bij een bevalling hielp en later nam ze die taak van die vrouw over. Volgens dokter Dyckmans had ze *'genoeg bekwaamheid opgebouwd om vroedvrouw te zijn'*.

Naar zeggen van een oudere inwoner had ze zelfs een medaille gekregen van de koning, omdat ze de meeste kinderbedden gedurende een bepaald jaar in België had verricht.

Mie Wimp zelf kreeg twaalf kinderen. Het laatste in 1908 toen ze al 45 jaar was.

1. Anna Maria °1888 bakel
2. Jan Jozef 1891
3. Benedikt Alfons 1892 loodfabriek
4. Pieter Hubert 1894 barbier in Millegem, later in fabriek Krings
5. Frans 1895 molenaarsgast Peerdskerkhof in E. W.,

		daarna mijnwerker in Winterslag
6. Lodewijck Karel	1896	gesneuveld in 1914, Mechelen
7. Jules Jan Maria	1898	in 1914 naar Engeland gevlucht en er in 1918 getrouwd met Laudore Swansea, terug naar Mol in 1920
8. Leopold Edmond	1900	mijnwerker
9. Jozef Edmond	1901	mijnwerker
10. August Jozef	1904	barbier in Ginderbroek
11. Anna Julia	1906	
12. Mathilde Maria	1908	

Maria Knaeps kreeg elf jongens na elkaar, waarvan een doodgeboren ter wereld kwam, en daarna nog twee meisjes. Twintig jaar lang heeft zij thuis tussen het geschreeuw en de luiers geleefd.

Ik begrijp niet, vertelde dochter Julia later, hoe ons vader ze allemaal heeft kunnen maken, want ons moeder was eigenlijk nooit thuis. Aan onze moeder hebben we niet veel gehad. Door al die bevallingen, de nazorg, de doopplechtigheden en de kerkgangen, was ze zelden thuis.

Hun twee dochters, Julia en Mathilde, vertelden nog dat ze thuis het eten moesten klaar maken. Vroeger hielpen de jongens niet in het huishouden, ze deden in hun vrije tijd bijna niets anders dan kaartspe-
len, soms met twee tafels.

Ge kunt doen wat ge wilt, zei onze moeder 's avonds, maar ge moet eerst allemaal helpen patatten schillen, anders moet ik morgen de hele voornoen niets anders doen.

Rik Berghmans (1900-1988) heeft Mie Knaeps nog gekend:

Toen ik schoolgast was, rond 1910, was Mie al een oud vrouwmens, met een rok tot bijna op de grond. Ik heb ze nog gezien bij een doop. Een witte doek lag over het kind en aan weerskanten stapten de peter en de meter mee naar de kerk. Daarna deden ze enkele cafés. Het gebeurde dat ze zich zo zat gedronken had, dat iemand zei: “Geef de kleine maar aan mij!”

Kapiteintje, de bijnaam van Karel Smets en een van de meest bekende toegeworpen naam uit de omtrek, woonde op de Borgerhoutsendijk tegenover de Volmolenstraat. Hij had meer dan twintig kinderen bij een en dezelfde vrouw.

War Smets was een van hun zonen. Op een bepaalde dag moest War gaan loten in het gemeentehuis van Mol. Hij trok een laag nummer en was erin geloot.

(Achteraf werd War afgekeurd omdat hij als jongetje van elf bij een ongeluk in de wolmolen van Krings twee vingers had verloren. Het is ook daarom dat hij later, toen hij in de cafés harmonica ging spelen, zijn instrument onderste boven hield zodat de bassen aan de kant van zijn gebrekkige hand lagen en de melodietonen langs zijn goede.)

Op een lotdag verkochten meisjes voor enkele centen papieren rozen aan de lotelingen, die ze dan op hun ‘klak’ en hun jas spelden.

Juist op die dag lag de moeder van War in bed met weeën en haar man ‘t Kapiteintje was ook wegens de loting op stap. Toen War thuis kwam, moest hij dadelijk om de ‘goeivrouw’ lopen. Met zijn klak en jas nog vol rozen en buiten adem klopte hij bij Mie Knaeps aan.

‘Mie, ge moet direct naar ons moe gaan, ’t is zover!’ brabbelde War.

‘Mij niet gezien!’ lachte Mie hem uit, want ze dacht immers dat het een grap was. ‘Gij zijt zat en zot, en gooi die rozen maar weg!’

Hierop klapte Mie de deur voor de neus van War dicht.

Maar War gaf niet af en hij bonkte en stampte tegen de deur tot Mie toch weer de deur opende en zij met hem mee naar de woning van Kapiteintje op de Hei is gereden

Mieke Knaeps was er ook 'gere bij', onder meer bij de teerfeesten van de Ginderbroekse zangmaatschappij Zucht naar Kunst.

1919 – Kermisgroep voor de woning van wagenmaker Jan Vanderschoot in de Veldstraat (nu Martelarenstraat). Van links naar rechts: Barbier Jan Verwimp, zijn vrouw goeivrouw Mie Knaeps, Frans Van Grieken, Anna De Bie, Rik Dries, Horstance Stevens ofwel Bonneke, den Heilige alias Jan Berghmans. Op het bankje: Maria Gevers, Julia Goelen en Maria Hendrickx.

Familie Verwimp werd zwaar beproefd door de Eerste Wereldoorlog. Hun zoon Louis, die getrouwd was met Maria Heselmans, werd tijdens die oorlog dodelijk getroffen in Hofstade tegen Mechelen en enkele dagen later overleed hij op 25 augustus 1914 in een veldhospitaal in het Klein Seminarie te Mechelen.

Op 11 mei 1915 had in de parochiekerk van Mol-Centrum de plechtige lijkdienst plaats.

Twee zonen, Seppe en Jules, moesten voor de Duitsers onderduiken en zijn via Holland naar Engeland kunnen vluchten.

Seppe was toen al getrouwd. Na de oorlog keerde hij direct terug. Hij moest voor zijn zuster Mathilde schoenen meebrengen, 'floeren', want die waren hier niet te krijgen.

Jules vluchtte ook naar Engeland, waar hij in 1918 met Maria Evans (°1897) uit Wales trouwde. In 1920 keerde hij met zijn Engelse naar Ginderbroek terug. Ze gingen in een huisje in de De Biststraat wonen achter de ouderlijke woning.

Hier werd hij de Engelsman genoemd en zij de Engelse.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog trad Maria Evans op als tolk, onder andere voor een gevallen Engelse piloot.

Bij de bevrijding in september 1944 was zij een van de eerste aanspreekpunten voor de binnenrukkende geallieerden. Zij zit niet voor niets vooraan op de tank.

Mie Knaeps is op het einde van haar leven lang ziek geweest. Ze overleed in februari 1928.

Het overlijdensbericht van Mie Knaeps in Het Annoncenblad van Moll vatte haar leven als volgt samen.

De dood van 'n brave moeder – Woensdag had alhier onder algemeene deelname de lijkdienst plaats van Maria Knaeps, vrouw van Jan Verwimp uit de Nieuwstraat.

Als er wel ooit een vrouw op aard vertoefde in werkzaamheid en op volle plichtsbesef, dan meent dit wel gezegd van de vrome kroostrijke moeder, de algemeen gekende 'Mie Wimp' wiens afsterven thans terecht wordt betreurd. Was er ooit een mensch dat heil en opbeuring in nood verschaftte aan de in blijheid verwachtende moeders, dan was het nogmaals de goedige Mie voorwaar, die bij al de harde beslommeringen van haar eigen huis nog haar vrome diensten wist te bieden daar waar het gold in bange uren, doch waarop ze toch bijna altoos een zonne van weelige vreugde volgen zag.

Waarlijk, vrouw Verwimp, ze bood haar hulp in barensood, zij was aldus een troosteres voor de bedrukten en haar grootste vreugde vond ze steeds in haar medemenschen van uit den bangen stond een zoetzalig genot te bezorgen. Het lijden evenwel was de bekroning van al haar werk en kommer. Daarom voorzeker mag men vast verhoppen dat de Looner van het Goede haar thans als brave moeder, als troosteres der bedrukten, als moedige martelares in haar langdurige ziekte, de wel verdiende en rijke kroon vergunne in den Hemel!

Gouden bruiloften

28.12.1984: Stans Belmans en Louis Hens

06.05.1985: Bertha Van Baelen en Frans Verbraeken

Stans en Louis Hens - Ze hebben elkaar leren kennen tijdens een Ginderbroekkermis bij de Mulder, café Borgerhout aan de Borgerhoutsendijk. Louis bouwde in de De Biststraat zijn woning zelf. In hun huis heeft hij twee schouwen gemetseld met reuzenkeien of rolkeien van Postel, die hij er zelf is gaan rapen.

Na het overlijden van Stans is de woning door Jan Schoeters gekocht en gerenoveerd.

Jan is in zijn jeugd jaren ook wielrenner geweest.

Hier volgt nu een krantenverslag uit die tijd.

In Ginderbroek was het zondag weer feest. Jan Schoeters had immers de juniorenwedstrijd in Brecht gewonnen, de tweede overwinning van Jan dit seizoen. Twee weken geleden ging hij in Geetbets eveneens aan de haal met de bloemen en hij heeft nu de goede cadans te pakken.

Jan Schoeters is een renner die uitsluitend voor zijn plezier rijdt. Hij heeft geen ambities om het op de fiets ver te schoppen, maar als het erop aan komt, kan hij zich wel totaal inzetten. Dat bewees hij verleden week nog in Herentals waar hij bijna 80 km alleen in de achtervolging koerste en van geen opgeven moest horen.

In de winterperiode nam Jan deel aan een aantal veldritten, won er ook eentje, maar daar bleef het bij. Momenteel rijdt hij slechts één keer per week, want op 1 mei rijdt hij zijn eerste koers bij de liefhebbers en hij wil niet het risico lopen dan al te veel van zijn reserves te hebben opgebruikt.

Jan wil het kalm aan doen. Ondertussen heeft hij al heel wat knappe prijzen binnen gehaald: twee tweede plaatsen en heel wat keren eindigde hij bij de eerste tien. Krachtpatser als hij is, moet hij het gewoonlijk van moeilijke wedstrijden hebben. Afwachten wat het bij de liefhebbers wordt. (r.k.)

De trouw van Josée Hens

Op die morgen was het een grote drukte in de De Biststraat. De vrouwen uit de buurt hadden zich verzameld en alle ogen waren gericht op het huis van Stans en Louis Hens.

Zo dadelijk zou hun dochter Josée als bruid naar buitenkomen die met een 'vliegenier' ging trouwen. Vandaag was het haar grote dag.

Meer dan een jaar had ze ernaar toegeleefd, maandenlang hadden ze de voorbereidingen getroffen.

Gelukkig waren de weergoden in opperbeste stemming en allen kregen even later datgene te zien waarop ze hadden gehoopt: een stralende bruid in een al even schitterende jurk, met in haar handen een bruidsboeket met witte anjers, naast haar 'vliegenier' in uniform.

1954 - Mooi op een rij in de De Biststraat wachten ze ongeduldig tot de bruid Josée te voorschijn zal komen: vroedvrouw Mieke 'Wimp', Erna en Bertha Verbraeken, Julia Sannen met dochter Marina op haar arm, Maria Kemps, Roos van den Absol en andere buurvrouwen.

Bertha en Frans Verbraeken - Schoenwinkel Taxandria

Frans Verbraeken was van 1909 en afkomstig uit Herentals. Hij studeerde af aan de handelsschool van Turnhout. De dag na de uitreiking van de diploma's kon hij als boekhouder beginnen in een schoenfabriek te Herentals.

In 1933 werd hij secretaris van de Christelijke Mutualiteit van het gewest Herentals. Hij leerde er verpleegster Bertha Van Baelen van Ginderbuiten kennen. Ze trouwden in 1935.

Een van de zonen studeerde aan het Scheppersinstituut te Herentals eerst voor kleermaker en daarna voor schoenmaker. Ook een andere zoon trok naar die school voor schoenmaker.

In 1954 bouwden Frans en Bertha op de hoek van de Nieuwstraat en de De Biststraat een robuuste woning met gelijkvloers een schoenenzaak en op de eerste verdieping een atelier.

Ze verkochten bekende merken zoals Le Coque, Salamander, Ambiorix.

De twee zonen repareerden in het atelier de schoenen die in de winkel binnengebracht werden. De jongens deden ook een tijdje de handelszaak tot een van de meisjes het overnam.

Maar de jongens gingen opnieuw studeren en zochten werk in een andere richting. Dit betekende in 1958 het einde van de schoenen-

handel Taxandria.

Na het overlijden van Bertha is het huis in 2011 verkocht en een woonst geworden met een zestal studio's en een winkel The Healthy Store.

Bertha Van Baelen en haar dochter Irma geven een kartonnen doos mee met Michel Caers bij een papierophaling door de wijk.

Frans Verbraeken

Frans trouwde in 1935 met Bertha Van Baelen. In 1954 zijn ze op de hoek van de Nieuwstraat en de De Biststraat komen wonen.

Frans was secretaris van de Christelijke Mutualiteit in Herentals.

Hij was een bekend spreker. Honderden spreekbeurten en voordrachten heeft hij gehouden: in alle parochiezalen in de Kempen en in een vijftal sociale scholen over economie, staatsburgerlijke opvoeding, maatschappelijke zekerheid en vooral over de wegcode.

Hierover heeft hij een drietal boeken geschreven die in enkele talen vertaald zijn. Voor zijn spreekbeurten over de wegcode had Frans een maquette gebouwd. In maart 1959 is hij er zelfs mee in het programma van Nand Baert mee op de televisie geweest 'Onze Frans heeft van alles gedaan, zuchtte zijn vrouw Bertha dikwijls, behalve thuis zijn.'

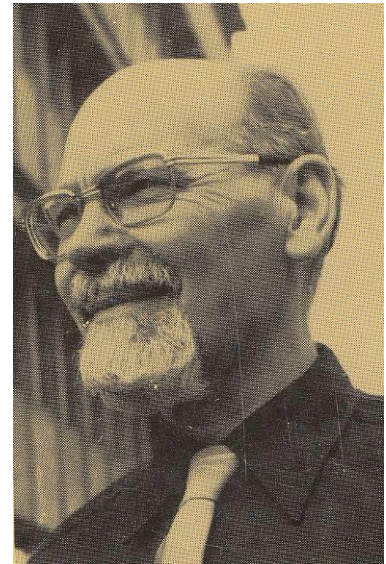
'*Stop ... de dood rijdt mee of evolutie en revolutie in het verkeer*' is een uitgave van 1973.

In het Engels klonk de titel: 'Traffic Problem' bij Frans Verbraeken, Mol Belgium, Nieuwstraat 42; en in het Duits 'Verkehrsprobeme' von Frans Verbraeken, Mol – Belgien, Nieuwstraat 42.

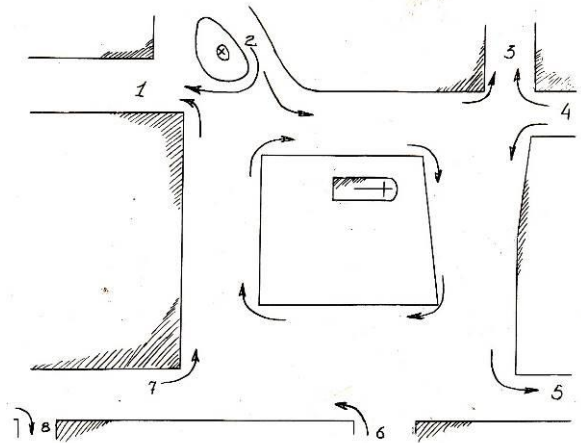
In 1985 vierden Bertha en Frans hun gouden bruiloft.

Sinds hij met pensioen was, was stappen met zijn twee trouwe zwarte honden zijn hobby. Zijn dagelijkse wandeling van half negen tot twaalf uur ging van de Nieuwstraat naar de Greesstraat, de kerk van Hulsen, over de brug van Lille en zo terug naar Ginderbroek.

De laatste tien jaar had hij zeker de omtrek van de wereld rondgewandeld met tochten van 100 km en meer.

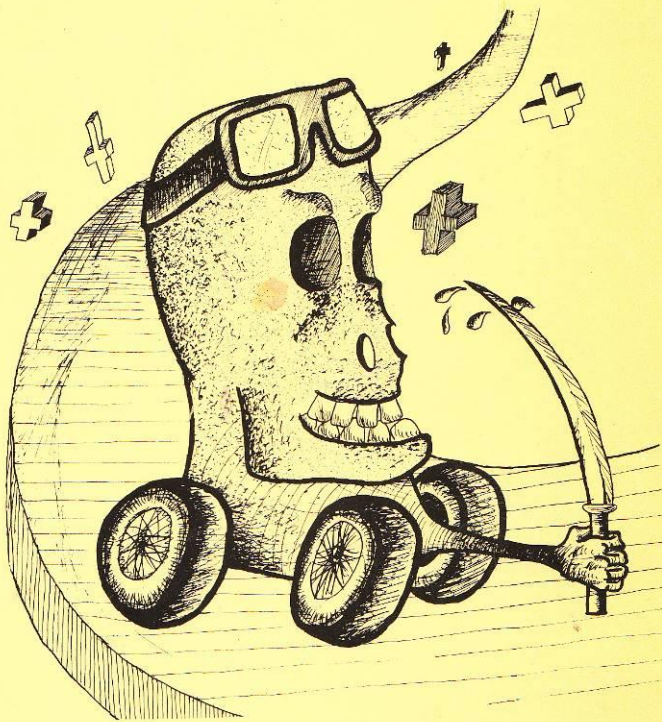

De Grote Markt te Turnhout

STOP

De dood rijdt mee

**of
evolutie en revolutie
in het wegverkeer**

Jozef Frans VERBRAEKEN

‘Als er baren en de linters getrokken worden, dan zal het oorlog zijn’

Bij de aanleg van de Zuiderring in 1987 herhaalde Rik Berghmans (1900-1988) enkele keren deze uitspraak: *‘Als er baren en de linters getrokken worden, dan zal het oorlog zijn.’*

‘Ken jij baren? Linters ook niet? Ik dacht het wel dat je het niet wist’, zei hij glimlachend op een schertsende toon omdat ik als onderwijzer er geen weet van had. Zijn genoegdoening stond zo van zijn gerimpeld gelaat af te lezen.

Hij verzachtte zijn scherts door meteen te zeggen: *‘Ik wist het vroeger ook niet, maar mijn vader wel, hij heeft het mij uitgelegd. Meer dan honderd jaar geleden begonnen ze de zandwegen te kasseien en deze nieuwe wegen werden linters genoemd. Gegraven waterwegen noemden de mensen hier ‘baren’.*

Maar de gewone mensen waren met die linters en baren niet opgezet. Ze waren er niet gerust in.

‘Nu kunnen de vijandelijke legers met hun zware kanonnen gemakkelijk overal naartoe trekken, dachten ze, want als er baren en linters zijn aangelegd, dan komt daar oorlog van.’

Tijdens de werkzaamheden aan de Zuiderring in 1987 wandelde Frans Verbraeken uit de Nieuwstraat er dagelijks naartoe, vergezeld van zijn twee, soms drie grote pikzwarte rashonden. Waar de weg zou komen, was de canada-aanplanting door de aannemers al kaal gekapt. Vanaf de Borgerhoutsendijk keek hij door de kale doorgang naar het oosten, richting Molderdijk en Gompel.

‘Die weg gaat naar het oosten’, zei hij eens tegen mij, *‘naar Duitsland en Rusland. Daar komt oorlog van.’*

‘Verdomme’, dacht ik, *‘dat zei mijn vader vroeger ook al! Waar baren en linters getrokken worden, daar komt oorlog van.’*

The Healthy Store

Het was al een tijdje geleden dat men nog eens in een handelspand in onze wijk investeerde.

De komst van deze zaak is dan ook goed nieuws voor wijk Ginderbroek.

In de laatste week van januari opende de winkel *The Healthy Store* feestelijk de deuren met een rode looper en met pilaren van ballonnen

De handelszaak bevindt zich op de hoek van de Nieuwstraat en de De Biststraat, Nieuwstraat 42, gelijkvloers in de vroegere woning van Frans Verbraeken.

Alternatieve fietsroute

Wist je dat er een verkeersluwe manier is om van Ginderbroek het Centrum te bereiken?

Wie de De Biststraat of de Rode Kruislaan inrijdt, kan daarna langs de Nete en de doorsteek van het Oude Gesticht naar de Wandelweg. Wel moet je dan afstappen aan de Molderdijk.

In het jaar 2018 kon dat niet, omdat bij de werken van het nieuwe zwembad de straat voor doorgaand verkeer was afgesloten.

Plakborden

Op de braakliggende hoek van de De Biststaat en de Nieuwstraat heeft de gemeente een affichebord geplaatst, ingedeeld in zes vakken van het formaat A1. Elke vereniging die een fuif organiseert of een andere activiteit inricht, kan een vak reserveren voor maximum drie weken.

Op een plakkaat vooraan in de De Biststraat staan de parkings in Mol-Centrum. Die van de Nete (aan het sportcomplex Den Uyt en tussen de Rode Kruislaan en de Rivierstraat) ligt vlak achter de De Biststraat, is gratis en ligt op slechts 5 minuten van het Centrum.

Anouschka uit de Nieuwstraat

Bij mooi weer stapt Anouschka uit de Nieuwstraat met haar twee Shih Tzu Puppies Naura en Sascha onder een fleece dekentje door de De Biststraat.

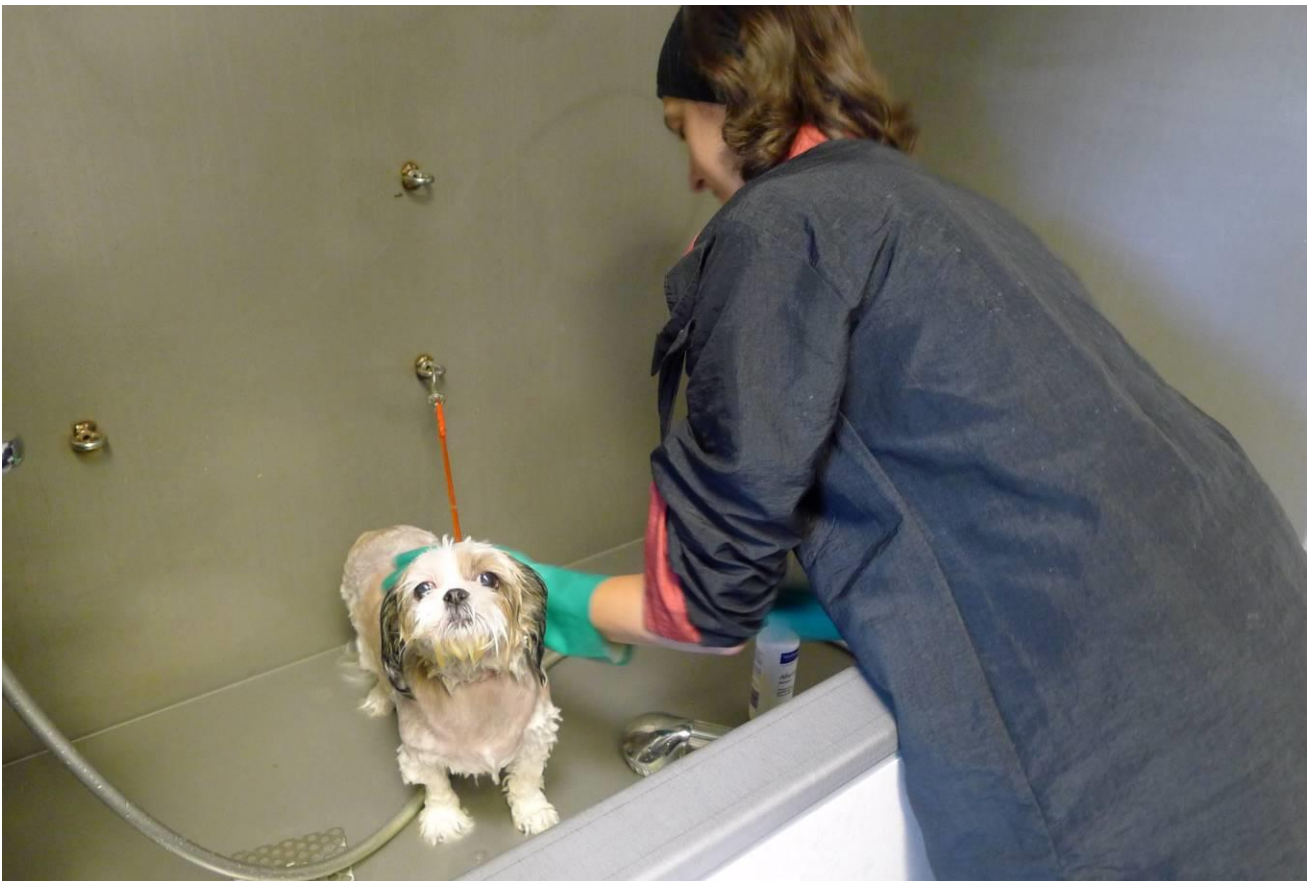
Lief hoe de Puppies met hun platte snoet en diep donkere ogen naar je kijken. Bijna als een liefdesverklaring. Maar als je wat dichterbij komt, dan toch opeens een afkerende blik en een nijdig gekef om zich dan meteen in hun hondenwagentje om te draaien.

Anouschka met haar twee puppies in het hondenkapsalon Troetel

Anouschka kijkt gespannen, soms lachend toe hoe haar oogappels Naura en Sascha een volledige behandeling krijgen. De vacht van elke pup wordt ontklit en uitgekamd en krijgt dan een volledige wasbeurt.

Na het fohnen volgen borstelen, kammen, nagels knippen, liezen scheren, oren plukken, het haar voor de ogen weghalen en het model van de puppies wordt bijgewerkt. Anouschka lijkt erg tevreden.

De brug over de Nete in de De Biststraat

Het brugje omstreeks 1950 over de Molse Nete aan de De Biststraat in een winters landschap, met op de achtergrond de kerktoeren en de gebouwen van het Opvoedingsgesticht. Nog voor de komst van het sportcomplex rond 1970.

Hetzelfde bruggetje op een zomerse nevelmorgen

Waar de weipalen staan, is nu de parkeerplaats en het overdekt zwembad. Het pad over het Netebruggetje liep verder naar dat van de Oude Nete en zo verder naar de Heidehuizen.

Bij de aanleg van het openlucht zwembad en de ligweide werd het Heipaadje verlegd en naar de andere kant van de Oude Nete gebracht.

De huidige stevige brug over de Molse Nete

Vissen op de Nete ...

In het vorig wijkblaadje, augustus 2014, hebben we je verteld van een zekere Jan aan de brug van de Borgerhoutsendijk die aan het vissen was. Enkele weken dagen later kwamen we voorbij de brug van de De Bisstraat en wat zagen we daar? Weer een visser.

Het was Cédric Meynen uit de Beemdenstraat. Hij vertelde dat hij al beet had gehad, maar nog niets gevangen.

2010 - Eindelijk nog eens sneeuw met Kerstmis

De lucht was grijs en zat vol vlokken, en die dwarrelden ineens over Ginderbroek. Sneeuw, een geweldig cadeau van het weer op de vooravond van de kerstopening in Ginderbroek. Was het de tweede of de derde keer op vijftienvijf jaar dat we in een sneeuwlandschap het Kersthuis officieel mochten openen?

Sneeuw roept nostalgie op, naar kinderjaren vol winterpret en onschuld. Naar de tijd waarin we bij het zien van dat witte tapijt “hoera!” riepen en niet meteen dachten aan verkeers- en andere ellende.

Al hadden de mensen toen ook last van pijnlijke wintertenen, maar wie weet vandaag nog wat dat is? Wel het plezier dat we beleefden rond die scheve sneeuwman met zijn wortelneus.

We weten nog goed dat de eerwaarde zusters van de meisjesschool bij vriestemperaturen een paar emmers water over de speelplaats leeg kieperden. Zo ontstond een spekgladde ijsbaan, waarop naar hartenlust mocht gegleden – en gevallen – worden.

Waar kinderen dit nog op school proberen, worden ze nu terug gefloten: sneeuw wordt van de speelplaats weggeruimd, zout wordt erover gestrooid in plaats van water. En sneeuwballengevechten zijn, naar ik hoor, strikt verboden.

Het Annoncenblad van Moll

In onze jeugd bouwden wij sneeuwmannen, die mooi maar geslacht-

loos waren; alleen met een hoed konden we er een man van maken. Maar de jeugd van tegenwoordig in de De Biststraat maakt er geen omwegen van: een moeder is een moeder, een vader een vader, en een kind een kind.

De verwilderde volkstuintjes

De meeste arbeiders hadden een lapje grond of huurde het om na hun dagtaak wat groenten en aardappelen te winnen.

Langs de Borgerhoutsendijk, de Kleine Dijk, De Bisstraat en andere Netepaadjes lagen aan weerskanten de volkstuintjes. Ze moesten wel lange 'zoegen' (sloten) graven om het water af te voeren.

Zo ontstond onder meer de naam Hofstraat.

Het waren kleinschalige volkstuintjes. De grond was vochtig en redelijk vruchtbaar, omdat de Nete vroeger bij overstroming haar slib had afgezet op deze beemden en ook omdat dat proces eeuwenlang heeft geduurd.

Het perceel in de De Biststraat hoorde toe aan aannemer Heylen. Dat stuk land stond op het gewestplan ingeschreven als industriële zone. Maar omdat het niet gebruikt werd, mochten er verschillende tuinmannen er hun hobby uitoefenen.

Louis Boeckx uit de Oude Molenstraat vertelde dat na de Tweede Wereldoorlog, mogelijk was het al tijdens die tijd, dat zijn nonkel Paul Boeckx aan Boer Heylen vroeg of hij er enkele panden mocht bewerken. Hij kon het gratis gebruiken, maar moest wel het land laten liggen als Boer Heylen het zelf nodig zou hebben.

Enkele jaren later was het Charel Boeckx, de broer van Paul, die er ook enkele panden ging bewerken. Meestal waren er dat vier, die elk 2 meter breed en ongeveer 30 meter diep waren. Ook Vic van de Absol, Vic Geuens, begon enkele panden te bewerken.

Elke tuinier van de De Biststraat wilde natuurlijk de anderen overtreffen met de mooiste en de dikste groenten van de streek.

Iedereen die er voorbij wandelde, keek met begerige ogen naar al die natuurweelde: de vuistdikke prei, de rijpende aardbeien, de weelderi-

ge selder- en witlofplanten, de knalgele reuzenpompoenen tussen het overvloedige gebladerde.

Als zo vier panden bewerken wat zwaar werd, dan werd meestal een van de zonen ingeschakeld. Enkele panden gingen dan over van vader op zoon. Frans Boeckx volgde zijn vader Paul op, Louis Boeckx zijn vader Charel en Pierre Geuens zijn vader Vic.

Als er dan nog een plekje vrijkwam, wist ik dat ik niet te lang moest twijfelen. Die kans werd met beide handen aangegrepen. Jef van Narris, alias Jef Cuypers uit de Hoogstraat, en Gust De Wit uit de Korenbloemenstraat bewerkten er ook enkele panden.

Om het tuingerief steeds bij de hand te hebben, begonnen ze een hok met eigen materiaal in elkaar te timmeren, dat zij hun 'barak' of hun 'kot' noemden.

De percelen moesten wel met een lage kippendraad omringd worden om de konijntjes er buiten te houden.

Deze volkstuintjes lagen in het hart van Ginderbroek en waren ontmoetingsplaatsen voor een gezellige babbel over het weer en de groenteteelt. Het werd een 'klikske', zei Louis.

De tuiniers hadden plezier om hun stuk te bewerken en de groenten te bewonderen. Het grootste deel van de opbrengst diende om weg te geven. Stans, die ernaast woonde, kreeg volgende vraag vaak te horen: 'Zeg Stans, moet je geen rode of witte kool hebben, want ze zijn gereed?'

Louis Dekoninck uit de Rode Kruislaan wandelde op zijn oude dag bijna elke dag het blokje om en kwam dan telkens voorbij de volkstuintjes van de De Biststraat.

Een groet, een babbeltje en zo leerde men elkaar kennen.

Toen Louis eens rode bieten zag staan, zei hij: ‘Dat gebruik ik veel. Ik drink elke dag een borreltje van dat sap. Het schijnt goed te zijn tegen kanker.’

Dat moest Louis geen twee keer zeggen, want meteen kreeg hij een busseltje rode bieten mee.

De volgende dag kwam zijn vrouw Lena met een pak zelf gebakken wafels af: ‘Maar Lena, dat had je niet moeten doen!’

Maar de tuiniers werden wat ouder en met de opkomst van de warenhuizen, kon men er schoongemaakte groenten kopen.

De tuiniers in de De Biststraat kregen geen opvolgers meer voor hun tuintjes. De laatsten van de Mohikanen waren Louis Boeckx en Gust De Wit.

Sinds 2010 liggen de percelen braak en overwoekerd en verwilderd met braamstruiken, netels en ander onkruid. Van de vele volkstuintjes in de wijk zijn nog alleen die van de Borgerhoutsendijk aan de kant van het zuiveringsstation overgebleven.

Tussen de ateliers van Natuursteen Heylen en de De Biststraat lagen er een vijftal volkstuintjes.

2013 - Zoals in alle straten zijn er nu en dan graafwerken om de nieuwe nutsvoorzieningen aan te leggen.

Al weken was er een gat in de weg, die veroorzaakt was door een waterlek in de riolering. Op 12 en 13 september 2016 werd de De Biststraat afgesloten voor alle verkeer.

De geschiedenis van een straat is nooit af.

Vul daarom dit overzicht van de Beekstraat aan met foto's die je nog in een album of een oude doos hebt bewaard. Mail ze door aan rik.nuyts2@telenet.be. Of geef de foto's even om ze in te scannen.

Ook anekdotes en wetenswaardigheden van de De Biststraat zijn van harte welkom.

Samenstelling:

Rik Nuyts, in samenwerking met Molse Kamer voor Heemkunde
Wijkcomité Ginderbroek-Mol, december 2018

Infoavond nieuw zwembadencomplex Den Uyt op dinsdagavond 14 februari 2017

Het gemeentebestuur en de aannemers organiseren op dinsdagavond 14 februari om 20 uur een informatieavond in de cafetaria van het buitenzwembad Den Uyt.

Tijdens deze avond stellen ze de plannen voor én vertellen ze je meer over het verloop van de bouwwerken. De werken voor het nieuwe zwembad starten vermoedelijk in de loop van juni. Het is de bedoeling dat vanaf eind 2018 iedereen kan genieten van de nieuwe zwembadeninfrastructuur. Je krijgt tijdens de infoavond ruimschoots de kans om vragen te stellen.

In eerste instantie richt dit initiatief zich tot de buurtbewoners. Zij ontvangen een uitnodiging in hun brievenbus. Ook overige geïnteresseerden zijn welkom. In dat geval vragen we je wel om je komst voor donderdag 9 februari te bevestigen via informatie@gemeentemol.be. Je bent vanaf 19.45 uur welkom in de cafetaria van het buitenzwembad.

Deze openbare onderzoeken geven buurtbewoners en overige geïnteresseerden de kans om de plannen in te kijken op onze dienst ruimtelijke ordening of op de milieudienst. Wie wenst, kan in deze periode een gemotiveerd bezwaarschrift indienen.